

ΣΑΝ ΝΑ ΗΤΑΝ ΣΗΜΕΡΑ

1η Αυγούστου

Η 1η Αυγούστου είναι η 213η ημέρα του έτους κατά το Γρηγοριανό Ημερολόγιο (214η σε δίσεκτα έτη) και Παγκόσμια Ημέρα Προσκοπικού Μαντηλιού. Υπολείπονται 152 ημέρες.

ΓΕΓΟΝΟΤΑ

30 π.Χ. – Ο Οκταβιανός (αργότερα γνωστός ως Αύγουστος) εισέρχεται στην Αλεξάνδρεια της Αιγύπτου, θέτοντάς την υπό τον έλεγχο της Ρωμαϊκής Δημοκρατίας.

527 – Ο Ιουστινιανός Α΄ γίνεται αυτοκράτορας της Βυζαντινής αυτοκρατορίας.

902 – Το Ταυρομένιο, το τελευταίο βυζαντινό οχυρό στη Σικελία, καταλαμβάνεται από το στρατό των Αγλαβίδων, ολοκληρώνοντας τη μουσουλμανική κατάκτηση της Σικελίας.

1571 – Ολοκληρώνεται η κατάκτηση της Κύπρου από τους Οθωμανούς, με την παράδοση της Αμμοχώστου.

1774 – Ο Άγγλος επιστήμονας, θεολόγος και φιλόσοφος Τζόζεφ Πρίστλυ ανακαλύπτει το αέριο οξυγόνο, επιβεβαιώνοντας την προηγούμενη ανακάλυψη του στοιχείου αυτού από τον Σουηδό χημικό Καρλ Βίλχελμ Σέελε.

1798 – Πόλεμοι της Γαλλικής Επανάστασης: Ναυμαχία του Νείλου (ναυμαχία του κόλπου Αμπουκίρ). Η ναυμαχία αρχίζει όταν ο βρετανικός στόλος συμπλέκεται με τον γαλλικό επαναστατικό στόλο σε μία ασυνήθιστη νυχτερική δράση.

1834 – Καταργείται η δουλεία στη Βρετανική Αυτοκρατορία καθώς τίθεται σε ισχύ η Πράξη Κατάργησης της Δουλείας του 1833.

1964 – Περί τα 3,5 εκατομμύρια κυμαίνεται ο αριθμός των απόρων στην Ελλάδα, σύμφωνα με τα επίσημα στοιχεία του υπουργείου Πρόνοιας.

1968 – Ο Ανδρέας Παπανδρέου και ο Αντώνης Μπριλλάκης ανακοινώνουν στη Ρώμη τη δημιουργία Λαϊκού Μετώπου για την ανατροπή της δικτατορίας.

1974 – Κυπριακό: Το Συμβούλιο Ασφαλείας του ΟΗΕ εγκρίνει την εγκατάσταση ΟΥΝΦΙΚΥΠ για να δημιουργήσει «Πράσινη Γραμμή», διαιρώντας την Κύπρο σε δύο ζώνες.

1997 – Τελετή έναρξης του δού Παγκοσμίου Πρωταθλήματος Στίβου στην Αθήνα.

ΓΕΝΝΗΣΕΙΣ

1878 – Κων/νος Λογοθετόπουλος, πολιτικός

1893 – Αλέξανδρος Α΄, βασιλιάς της Ελλάδας

1906 – Μιχάλης Σουγιούλ, συνθέτης

1931 – Τριαντάφυλλος Σιαπέρας, σκακιστής

1945 – Γιώργος Ανωμερίτης, πολιτικός

1976 – Αλέξης Φαλέκας, καλαθοσφαιριστής

1987 – Stan, Έλληνας τραγουδιστής

ΘΑΝΑΤΟΙ

527 – Ιουστίνος Α΄, Βυζ. αυτοκράτορας

1950 – Γεράσιμος Σολδάτος, πολιτικός

1967 – Χρήστος Βασματζίδης, πολιτικός

1973 – Νίκος Ζαχαριάδης, πολιτικός

2003 – Θεμιστοκλής Λούλης, πολιτικός

2005 – Γεώργιος Καλλίας, πολιτικός

2006 – Γιάννης Αγγούρης, δημοσιογράφος

2008 – Δημήτρης Ανδρέου, δημοσιογράφος

Ταορμίνα, αποικία τής Μεγάλης Ελλάδας

Η Ταορμίνα (αρχ. ελληνικά: Ταυρομένιον) είναι κωμόπολη στην ευρύτερη περιοχή της Μεσοήνης της βορειοανατολικής Σικελίας στην Ιταλία. Έχει πληθυσμό περίπου 11.000 κατοίκων και εκτείνεται σε 13 τετραγωνικά χιλιόμετρα. Ιδρύθηκε από τους αποίκους της Νάξου Σικελίας ως Ταυρομένιο και αποτέλεσε σημαντική πόλη των αποικιών της Μεγάλης Ελλάδας στην κάτω Ιταλία, και μετέπειτα σημαντικό εμπορικό κόμβο κατά την ρωμαϊκή/βυζαντινή περίοδο. Κατόπιν αποτέλεσε διαδοχική κτήση διάφορων κατακτητών από Άραβες και Νορμανδούς κατά τον Μεσαίωνα, έως τα διάφορα ιταλικά κρατίδια και ισπανικές και γαλλικές ηγεμονίες κατά την ύστερη Αναγέννηση και Διαφωτισμό. Μετά την ενοποίηση της Ιταλίας και κατασκευή σιδηροδρόμου τον 19ο αιώνα, η πόλη αναπτύχθηκε ξανά και αποτέλεσε δημοφιλή τουριστικό προορισμό αποκτώντας κοσμοπολίτικο χαρακτήρα, εξακολουθώντας να έχει υψηλό αριθμό επισκεπτών έως σήμερα.

Οι πρώτοι κάτοικοι της περιοχής φέρονται να ήταν οι Σικελιοί, γηγενείς λαός της Σικελίας, πριν την έλευση των Ελλήνων αποίκων από την Χαλκίδα το 734 π.Χ. οι οποίοι ίδρυσαν την πόλη της Νάξου της Σικελίας στην περιοχή. Οι κάτοικοι της Νάξου με την σειρά τους, υπό τον Ανδρόμαχο το 358 π.Χ., ήταν αυτοί που ίδρυσαν την πόλη την οποία ονόμασαν Ταυρομένιο καθώς βρισκόταν δίπλα από τον λόφο Ταύρο.

Δέχτηκε ανεπιτυχή πολιορκία από τις Συρακούσες το 394 π.Χ. του Διονυσίου Α΄ καθώς το Ταυρομένιο -πόλη των γηγενών Σικελών την περίοδο εκείνη- είχε συμμαχήσει με τους Καρχηδόνιους. Μερικές δεκαετίες αργότερα, ιδρύθηκε η ελληνική αποικία από τον Ανδρόμαχο, και ο νέος οικισμός γνώρισε γρήγορη ανάπτυξη και θεωρούνταν σημαντική πόλη της περιοχής. Αργότερα, ο Κορίνθιος στρατηγός Τιμολέων αποβίβαστηκε εκεί το 345 π.Χ. στην εκστρατεία του εναντίον των Καρχηδονίων ως σύμμαχος των ελληνικών αποικιών, και ως εχθρός των τυράννων των πόλεων.

Κατά τις μετέπειτα δεκαετίες, αρχικά τέθηκε υπό τον έλεγχο του Αγαθοκλή, τυράννου των Συρακουσών, και κατόπιν του τοπικού τυράννου Τινδαρίωνα, ο οποίος προσκάλεσε τον Πύρρο της Ηπείρου στην περιοχή το 278 π.Χ. ώστε να βοηθήσει στον πόλεμο των ελληνι-

κών αποικιών εναντίον της αναδυόμενης δύναμης των Ρωμαίων. Άλλοι τύραννοι της ίδιας περιόδου ήταν ο Ικέτας ο Συρακούσιος και ο Φειδίας ο Ακραγαντινός. Αργότερα η πόλη ξανατέθηκε υπό την επιρροή των Συρακουσών, υπό τον Ιέρωνα Β΄, ο οποίος διατήρησε την πόλη κατά την συνθηκολόγηση του με τους Ρωμαίους το 263 π.Χ.

Μετά τον θάνατο του Ιέρωνα το 215 π.Χ., αποτέλεσε προσαρτήθηκε στην Ρωμαϊκή δημοκρατία, μαζί με την ευρύτερη περιοχή της Σικελίας. Η πόλη είχε σημαντικές καταστροφές κατά τον Α΄ πόλεμο των δούλων (134-132 π.Χ.) όταν έγινε ξεσηκωμός των σκλάβων στην Σικελία εναντίον των Ρωμαίων, και αποτέλεσε μια από τις κύριες έδρες τους στο νησί.

Το Ταυρομένιο είχε ξανά προβλεπόμενο ρόλο κατά τους εμφύλιους ρωμαϊκούς πολέμους του Σέξτου Πομπηίου στην Σικελία, και το 36 π.Χ. αποτέλεσε το κύριο οχυρό του στην διαμάχη του εναντίον των δυνάμεων του Οκταβιανού. Στην περιοχή ακολούθησε η ναυμαχία μεταξύ των 2 αντιπάλων, όπου ο Πομπηίος ηττήθηκε οριστικά.

Κατά τον 1ο και 2ο αιώνα μ.Χ. ο Πλίνιος ο Πρεσβύτερος και ο Κλαύδιος Πτολεμαίος την αναφέρουν ως ρωμαϊκή αποικία (colonia). Με την πτώση της Δυτικής Ρωμαϊκής αυτοκρατορίας το 476 μ.Χ., το Ταυρομένιο εξακολούθησε να αποτελεί σημαντική πόλη της Σικελίας, και η περιοχή εξακολούθησε να βρίσκεται υπό την κυριότητα της Ανατολικής Ρωμαϊκής αυτοκρατορίας/Βυζαντίου πλέον.

Μετά από μια αρχική επιδρομή των Φατιμίδων Αράβων το 902 από τους Άραβες, κατακτήθηκε τελικά κατά την δεύτερη προσπάθεια τους το 962 μετά από την 7μηνη πολιορκία του Ταυρομένιου. Οι Άραβες διατήρησαν την πόλη έως το 1078, όταν καταλήφθηκε πλέον από τους Νορμανδούς του Ρογήρου Α΄ της Σικελίας. Έως το σημείο αυτό η πλειοψηφία των κατοίκων της πόλης και της ευρύτερης περιοχής εξακολουθούσαν να είναι Έλληνες της Κάτω Ιταλίας.

Από τις αρχές του 20ού αιώνα και έπειτα, η πόλη έγινε πνευματικό κέντρο και τόπος συνάντησης για πολλούς Ευρωπαίους καλλιτέχνες, συγγραφείς, και διανοούμενους.